

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Zdeňka Konečného a soudců JUDr. Ludmily Šudomové a Mgr. Radky Nekudové Hajdové ve věci

žalobkyně

PLISKA Interactive Services Consulting, s.r.o., IČ: 49969927
sídlem Štefánikova 839/7, 602 00 Brno
zastoupený advokátem JUDr. Milanem Zábržem
sídlem Veveří 486/57, 602 00 Brno

proti

žalované

Brněnské komunikace, a.s., IČ: 60733098
sídlem Renneská třída 787/1a, 639 00 Brno
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčková 502/42, 615 00 Brno

o zaplacení 1 344 868 Kč s příslušenstvím, o odvolání obou účastníků proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 30.11.2020, č.j. 15 C 288/2017-162,

takto:

- I.** Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. o věci samé **potvrzuje**.
- I.** Ve výroku II. se rozsudek soudu I. stupně mění tak, že žalobkyně je povinna nahradit žalované na nákladech řízení částku 220 583 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalované.

- II.** Žalobkyně je povinna nahradit žalované na nákladech odvolacího řízení částku 25 592 Kč a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalované.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, aby byla žalovaná povinna zaplatit částku 1 344 868 Kč s 8,05 % z prodlení ročně od 21. 7. 2017 do zaplacení (výrok I.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.).
2. Proti tomuto rozsudku podali odvolání oba účastníci.
3. Odvolání žalobkyně směřovalo do věci samé, když žalobkyně zcela setrvala na své dosavadní argumentaci prezentované již v řízení před soudem I. stupně, a sice že v okamžiku jejího plnění žalované již žádný smluvní vztah z nájemní smlouvy neexistoval, neboť ta již dávno zanikla. Pokud žalovaná převedla jí uhrazenou částku třetímu subjektu, učinila tak o své vůli, avšak mimo smluvní rámec mezi ní a žalobkyní. Kromě toho žalovaná ani řádně neprokázala, že plnění „přeposlala“ statutárnímu městu Brnu, když z doložené listiny vyplývá pouze příjem částky ve výši 1 930 782 Kč ve prospěch statutárního města Brna od žalované ze dne 13.7.2016, avšak jakékoliv určení či konkretizace zde není, pouze bylo doloženo následné vrácení částky 149 451 Kč ze strany statutárního města Brna žalované. Zde tedy soud I. stupně dospěl k mylnému závěru s tím, že převod byl realizován více než 3 měsíce po přijetí plateb žalovanou, což nikterak nepotvrzuje existenci a vzájemný vztah mezi platbami přijatými a vydanými – nutno připomenout, že peníze nejsou individuálně určeny. Argumentovala dále, že nikdy neměla v úmyslu plnit závazek z jiného důvodu, než z pravomocného rozsudku, který však následně odpadl. Konečně namítala nesprávnost rozhodnutí soudu I. stupně, pokud tento uzavřel, že žalovaná není v řízení pasivně věcně legitimována, aniž by se vypořádala s rozsudkem Nejvyššího soudu v této věci, který výslovně zmiňuje, že v dalším řízení se mají soudy zabývat promlčením pohledávky. Navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně změnil a žalované uložil povinnost nahradit jí žalovanou částku s příslušenstvím, jakož i náklady řízení.
4. Žalovaná podala odvolání pouze do nákladového výroku rozsudku pod bodem II., kdy nesouhlasila s tím, že soud I. stupně na otázku náhrady nákladů řízení aplikoval ust. § 150 o. s. ř., a požadovala, jakožto strana ve sporu úspěšná, aby jí byly přiznány náklady řízení v celkové výši 220 583 Kč, představované náhradou nákladů právního zastoupení za celkem 14 úkonů (včetně 14 režijních paušálů), které právní zástupce žalované pro tuto v řízení vykonal.
5. Žalovaná v písemném vyjádření k podanému odvolání navrhla potvrzení rozsudku soudu I. stupně ve věci samé jako věcně správného s tím, že soud I. stupně zcela správně posoudil, že ona byla pouze platebním místem, nikoliv věřitelem podle nájemní smlouvy, přičemž je nepodstatné, že doložené plnění bylo statutárnímu městu Brnu postoupeno až 3 měsíce po jeho obdržení. Protože je jen platebním místem a přijala plnění pro jiného, nemůže tak být pasivně věcně legitimována, pokud žalobkyně žádá uvedené plnění vrátit. Připomněla současně, že si smluvní strany v nájemní smlouvě dohodly, že účinky odstoupení nastávají dnem doručení oznámení o odstoupení druhé smluvní straně, nebo dnem zmaření doručení tohoto oznámení, tedy odlišně od zákona. Sjednaly si totiž odstoupení od smlouvy ex nunc, tedy od okamžiku doručení druhé straně. Obdobnou významovou formulaci v době sjednání smlouvy o nájmu upravoval i § 349 odst. 1 obchodního zákoníku. Setrvala na svém závěru, že vymáhaná pohledávka, kterou žalobkyně zpochybňuje, byla zcela po právu. Bylo placeno podle nájemní smlouvy, v níž bylo ujednáno, že se nájemce zavazuje platit nájemné pronajímateli na účet

správce (žalovaná), která má v tomto duchu uzavřenu mimo jiné také mandátní a komisionářskou smlouvu s pronajímatelem. Protože žalobkyně neplatila nájem, byla nájemní smlouva ukončena ex nunc dopisem ke dni 19.6.2009, žalobkyně tak dlužila pronajímateli (splatno na účet žalované) nájemné za rok 2008 a část nájemného za rok 2009 ke dni ukončení smlouvy. Dlužná částka činila 769 868 Kč s příslušenstvím a nebyla zaplacená; byla zaplacená teprve z rozhodnutí soudu, přičemž hmotně právní důvod plnění zde byl, neboť rozhodnutí bylo posléze zrušeno na základě procesní otázky, nikoliv hmotně právní. Pokud odvolací soud v této věci dříve potvrdil předchozí rozsudek, s tím, že nájemní smlouva není pro neurčitost neplatná a že k ukončení nájemního vztahu došlo odstoupením ke dni 25.6.2009 a že vymáhání nájemného není v rozporu s dobrými mravy, shledal i dovolací soud, že otázku platnosti a určitosti smlouvy odvolací soud vyřešil v souladu s ustálenou praxí dovolacího soudu.

6. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně, řízení jeho vydání předcházející, jakož i obsah spisu a dospěl k závěru, že odvolání žalované je, na rozdíl od odvolání žalobkyně, důvodné.
7. Soud I. stupně rozhodoval ve věci poté, co byl vázán právním závěrem dovolacího soudu o tom, že žalovaná není ve věci pasivně legitimovaná, s poukazem na praxi dovolacího soudu ustálenou též v závěru, že plnění poskytnuté na základě určitého (byť třeba později odpadnuvšího) právního důvodu mezi dvěma subjekty na bankovní účet 3. osoby, vymezený coby platební místo, nelze bez dalšího pokládat za bezdůvodné obohacení majitele tohoto účtu na úkor osoby peníze zasílající – zaplacení určité částky na účet 3. osoby u peněžního ústavu, představující sjednané platební místo s úmyslem dostát smlouvenému závazku, je totiž třeba pokládat za plnění druhé smluvní straně, a nikoliv majiteli účtu. Takováto platba směřuje ke splnění závazku jedné smluvní strany vůči druhé, nezakládá právní vztah mezi osobou zasílající peníze a majitelem účtu a v důsledku její realizace v podstatě nabývá plnění osoba odlišná od subjektu, pro nějž byl zřízen bankovní účet. Byť současně dovolací soud ve svém rozsudku v této věci, vydaném dne 2.6.2020, pod č.j. 28 Cdo 961/2020-130, dále shledal předčasnost dříve vydaného rozsudku odvolacího soudu s ohledem na to, že plnění dluhu v daném případě je zapotřebí podrobit závěru, zda v době úhrady vynucené účinky zrušeného rozhodnutí nebylo právo aktivně věcně legitimovaného pronajímatele vůči nájemci již promlčeno, a současně tak uložil soudům nižších instancí se touto otázkou dále zabývat, vyslovil jednoznačný závěr o nedostatku věcné pasivní legitimace na straně žalované. Za této situace tedy, pokud se dovolací soud vyslovil k otázce nedostatku pasivní věcné legitimace žalované, není podle názoru odvolacího soudu již vůbec namístě zabývat se otázkou, zdali je nárok, který je vůči nikoliv pasivně legitimované žalované uplatněn, promlčený (ve vztahu k původnímu věřiteli) či nikoliv. Ať už by totiž byla otázka promlčení zodpovězena jakkoli, vždy by následoval výsledek sporu v podobě zamítavé žaloby právě pro nedostatek pasivní věcné legitimace žalované v tomto sporu. Správný je i ten závěr soudu I. stupně, že pro zkoumání uvedeného bude prostor v řízení, které žalobkyně vede proti statutárnímu městu Brnu, kdy právě v tomto řízení bude prostor pro řešení uvedených konsekvencí dovolacím soudem nastíněných.
8. Jestliže žalobkyně v odvolání uvedla, že v době, kdy plnila, již žádný smluvní vztah z nájemní smlouvy neexistoval, neboť ta již dávno zanikla, je zapotřebí přisvědčit žalované, že smlouva mezi statutárním městem Brnem jako pronajímatelem a žalobkyní, coby nájemcem, byla ukončena až odstoupením od smlouvy s tím, že účinky odstoupení nastaly dle jejich dohody, dnem doručení oznámení o odstoupení druhé smluvní straně, což bylo 19. 6. 2009, takže závazky za trvání smlouvy vzniklé, v tomto případě dlužné nájemné za rok 2008 a část roku 2009 (do ukončení smlouvy) existují i po ukončení smlouvy, včetně platebního místa. Nelze tudíž říci, že by žalobkyně finanční částku poslala mimo smluvní rámec mezi ní a městem Brnem. Tento nedostatek pasivní věcné legitimace žalované plyne z toho, že dle smlouvy města Brna se žalobkyní měla i platby za rok 2008 a část roku 2009 zaplatit žalobkyně na účet žalované, jenž byl jen platebním místem. Pokud by smlouva zanikla od počátku, tak by o žádném platebním místě

nemohla být řeč, ale tady zanikla až k 19. 6. 2009, takže co žalobkyně dlužila do té doby, měla plnit dle smlouvy včetně plnění na dohodnuté platební místo.

9. Lze tedy uzavřít, že soud I. stupně postupoval správně, řádně zjistil skutkový stav věci a správně ho i právně posoudil, jeho závěry jsou naprosto přiléhavé a dostačující, proto na ně odvolací soud může v plném rozsahu odkázat, což tímto činí.
10. Vycházejí z výše uvedeného odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve věci samé jako věcně správný dle § 219 o. s. ř. I. výrokem svého rozsudku potvrdil.
11. Změnu si však vyžádal nákladový výrok rozsudku, kdy soud I. stupně použil ust. § 150 o. s. ř., aniž by pro to byly, podle názoru odvolacího soudu, splněny zákonné předpoklady. V posuzovaném sporu neshledává odvolací soud žádné skutečnosti zvláštního zřetele hodné, pro které by nemělo být právo jinak úspěšně žalované proti neúspěšné žalobkyni dle § 142 odst. 1 o. s. ř. přiznáno, ale právě naopak. Žalovaná ve svém odvolání provedla zcela správně vyčíslení nákladů právního zastoupení, tedy těch nákladů, které jí v řízení před soudem I. stupně vznikly za odměnu advokáta a k tomu náležející režijní paušály vše dle vyhl. č. 177/1996 sb. advokátního tarifu. Právní zástupce učinil za žalovanou celkem 12 celých úkonů v sazbě stanovené dle § 7 označené vyhlášky, vycházejí z tarifní hodnoty 1 344 868 Kč, ve výši 13 700 Kč za 1 úkon. Právní zástupce žalované pro tuto provedl následující úkony: převzetí věci a porada, vyjádření k žalobě 17.1.2018, jednání u soudu 17.10.2018, sdělení k přistoupení na výzvu soudu 17.12.2018, jednání u soudu ve dnech 27.2.2019, 27.3.2019 a 8.4.2019, vyjádření k odvolání 13.8.2019, účast u odvolacího řízení 4.12.2019, jednání u soudu dne 31.8.2020 a 23.11.2020, vyjádření ve věci 15.9.2020 a dále ještě ve dvou případech, za které náleží sazba úkonů pouze v poloviční výši, a to za odvolání do nákladů řízení dne 3.7.2019 a za účast u vyhlášení rozhodnutí soudu I. stupně dne 30.11.2020. Celkem tedy náleží právnímu zástupci žalované právo na náhradu nákladů právního zastoupení za celkem 13 úkonů po 13 700 Kč a za 14 k tomu náležejících režijních paušálů dle § 13 odst. 3 označené vyhlášky po 300 Kč. K uvedeným nákladům právního zastoupení je zapotřebí připočítat i 21 % DPH ve výši 38 283 Kč, když v součtu pak náklady právního zastoupení představují částku 220 583 Kč (13 x 13 700 + 14 x 300 Kč + 38 283 Kč), kterou odvolací soud svým měnicím (§ 220 odst. 1 o. s. ř.) rozhodnutím uložil zaplatit žalobkyni k rukám právního zástupce žalované v zákonné třídenní lhůtě tak, jak z výroku II. tohoto rozsudku vyplývá.
12. Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení se opírá o ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. a § 142 odst. 1 o. s. ř., kdy v odvolacím řízení zcela úspěšně žalované náleží právo na náhradu nákladů představovaných právním zastoupením, kdy právní zástupce žalované pro tuto učinil 2 úkony právní služby, a to podání odvolání do nákladového výroku a dále podání písemného vyjádření k odvolání žalobkyně, které směřovalo do věci samé. Za této situace má žalovaná právo na náhradu právního zastoupení za 1,5 úkonu právní služby v sazbě stanovené dle § 7 na částku 13 700 Kč a dále má právo na náhradu dvou režijních paušálů po 300 Kč. Takto vzniklé náklady 21 150 Kč (1,5 x 13 700 Kč + 2 x 300 Kč) je dále zapotřebí navýšit o 21 % DPH, a to sice o částku 4 442 Kč, kdy v součtu obou částek jsou pak náklady odvolacího řízení představovány částkou 25 592 Kč, k jejímuž zaplacení povolal odvolací soud žalobkyni III. výrokem svého rozsudku v zákonné třídenní lhůtě k rukám právního zástupce žalované.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné, jestliže závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní

otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu České republiky, prostřednictvím Městského soudu v Brně.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí soudu, může oprávněná podat návrh na exekuci (soudní výkon rozhodnutí).

Brno 14. 4. 2021

JUDr. Zdeněk Konečný v.r.
předseda senátu